

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1903.

Leto IV.

Moč.

In odletele ste, vesele pevke,
in oveneli ste, cvetovi polj!
Nagiblje noč se črna, mrzla, nema
sem k srcem živim našim bolj in bolj . . .

In oglase se v duši tihe strune,
trepeče v njih krasota cvetnih dni;
vesela pesem, komaj slišna, vstane —
in vstane in se vase potopi . . .

Kako so plavali utrinki solnčni
iz večne dalje k nam buditi in gret,
kako je bil božanstvene krasote
ob nas čar veličastni razodeti!

In tisoč src se dvigne v želj plamenih,
njih ogenj šine v noč kot žarni blisk,
izgubljajo se v njem kot jutra sence
razmaljeni okovi spon in stisk!

In dviga se in vstaja in prihaja
otrok ljubezni, deklica cvetov:
nabrala rož je po nebeških gredah,
da jih nasiplje pod naš tihi krov!

E. Gangl.